

Bid en Heb lief

NIEUWSBRIEF VAN GRANDCHAMP
2025

“Bid en heb lief! Kruis en Opstanding in het dagelijks leven.” Deze zin begeleidt ons sinds afgelopen zomer. Zuster Marguerite schreef de dikgedrukte woorden boven aan de leefregel die zij in 1941 voor de beginnende gemeenschap opstelde. Je zou eerder *Bid en werk* verwachten... maar *Bid en heb lief!* brengt de essentiële boodschap over. Gebed is niet los te zien van liefde. Het krijgt vorm in solidariteit, aandacht en aanvaarding van het leven in al haar facetten. *“De taak die God aan Jezus heeft toevertrouwd, is liefhebben tot het uiterste (vgl. Joh. 13,1)”*, zei broeder Richard (Taizé) tijdens onze zomerretraite. *“Bidden, werken en liefhebben zijn één in het leven van Jezus, en zo ook in het onze.”*

In onze gemeenschapsgeschiedenis zien we getuigen van deze liefde, zoals z. Marguerite en moeder Geneviève. Zij durfden de schaduwkanten, zelfs die van de dood, met liefde toe te laten. Op die momenten ervoeren zij nieuw leven, een opstanding. Na de tragische dood van haar man Léopold schreef moeder Geneviève het volgende:

“Daar lag mijn geliefde, (...) zijn gelaatstreken gehuld in de grote koude dood. (...) Wanneer het me te veel pijn deed, ging ik naar buiten om me over te geven aan mijn verdriet. Naast hem heerste een heilige stilte die ik niet wilde verstoren. De uren verstreken, zittend naast hem, alleen met mijn Bijbel. En 's ochtends merkte ik dat er, dóór alle angst, zwakte en verdriet heen, vrede in mijn hart was gekomen en ik was er zeker van dat God me hielp. (...) Er was liefde en rust, ik voelde Leopold heel dichtbij. Maar het was een getransfigureerde Leopold, stralend, een hoger leven leidend, alles begrijpend, volledig liefhebbend, bevrijd van alle beperkingen (...) God heeft de dood overwonnen, er was geen angst of vrees meer, er was enkel en alleen Gods grote liefde.”

Lijden dat aanvaard wordt kan vrucht dragen, zoals een zaadje dat in de aarde gezaaid is. Jezelf aanvaarden, je eigen werkelijkheid zonder oordeel aangaan leidt tot vrijheid. De volheid van Gods leven omvat alles, inclusief lijden en dood.

Bid en heb lief, een thema voor het leven. Dit is geen verhaal in verleden tijd: we zijn allemaal, op de een of andere manier, getuige van deze liefde. Het pad begint in jezelf: heb eerst jezelf lief op elk moment, accepteer jezelf zoals je bent, met alles wat bij je hoort, weet je geliefd door je Schepper, de Bron van al het leven. Uiteindelijk vloeit dit over naar anderen, in relaties en in de wereld.

Gelezen in het licht van het Kruis van Christus kan elk spiritueel pad een pad van bevrijding worden, waarop we werkelijk leren liefhebben, een Paasgeschenk. God heeft de dood overwonnen. Bid en heb je menselijkheid lief, want hoewel de mensenwereld getekend is door het kruis en door lijden, draagt zij ook leven in zich. Het vraagt wel volledige toewijding. Als ik mijn lijden, mijn kruis, in liefde en waarheid onder ogen zie wordt een Opstandingservaring mogelijk. Dit verandert de wereld, en ook mijzelf.

In een wereld geteisterd door oorlog, angst, klimaatverandering en machtsmisbruik van allerlei aard zijn de woorden *Bid en heb lief* een teken van hoop en verzet. Ze nodigen ons uit om te leven vanuit de basis: Gods aanwezigheid in ons, de Bron van liefde, sterker dan wat dan ook. Alleen door steeds terug te keren naar dit centrum, naar het hart van ons hart, dragen we bij aan het ontstaan van een nieuwe wereld. Zijn we bereid ons met ons hele wezen toe te wijden aan die taak? Bid en werk, bid en heb lief! Als we dit werk doen in het besef dat we nooit alleen zijn, maar immer vergezeld door de Aanwezige, kan dit moeilijke pad een doorgang worden naar een nieuw leven, verzoend en vrij, naar Opstanding.

Bidden en liefhebben wordt zo een levenskunst, een nederige oefening, dag en nacht.

Bid en heb lief...

Twee simpele woorden, twee impulsen
van de ziel die een pad uitstippelen.
Niet ver weg, op grote hoogten of in tempels,
maar hier en nu, in het dagelijkse stof,
in het holst van de dag.

Dit pad is geen vaag idee:
het is adem, stilte, aanwezigheid.
Het begint daar waar je bent,
in je lichaam, in je adem,
in het kloppen van je hart.
Het nodigt je uit om langzaam af te dalen
van je overvolle hoofd, naar de diepten
van je hart, waar je leven op adem komt,
zoals het is, zonder masker, zonder lawaai.

Het is een overgang, een Paasweg,
in de voetsporen van Christus.
Het kruis niet vermijden, maar
erdoorheen gaan.
Lijden, verlies, vermoeidheid...
Niets weglaten... Alles
kan leiden tot meer, ruimer leven.

Liefhebben is je wonden onder ogen durven
zien, zonder te vluchten, zonder te vechten.
Onthaal ze zoals je een huilend kind
omarmt, vertrouw ze toe aan de Bron.
Dan openbaart zich in ons een pad
van vrede, verzoening, genezing.

Liefhebben betekent ook luisteren.
Werkelijk luisteren naar wat leeft
achter de woorden, naar dat wat zich verzet,
of juist naar dat wat gehoord,
erkend wil worden.
Het is leren van jezelf te houden,
zelfs van je donkere kanten, en geloven
dat nieuw leven mogelijk is.
Dit is geen onbereikbaar ideaal.
De Geest is al aan het werk en fluistert,
ademt en bidt in ons, beweegt ons tot een
innerlijk "Ja" en "ik ben niet langer bang."

Christus vluchtte niet weg voor het kruis.
Hij omarmde het. Een waanzinnig gebaar
dat een doorgang opende, van nacht naar
licht, van angst naar vertrouwen, van dood
naar Leven.

Stel je voor: in het hart van het kruis brandt
een vuur. Vlam van liefde die niet verteert,
maar verlicht, verwarmt, transformeert.
Broos maar aanhoudend vertrouwen
dat God zelfs onze langste nachten bevoont,
en dat er aan het einde van alles,
altijd Leven is.

Bid – Heb lief – Bied weerstand

Daal af van je hoofd naar je hart.
Daar, in de stilte, wacht een Bron.
Doorkruis het kruis, zonder uitwijken:
Bid... om jezelf open te stellen
voor een Ander.
Heb lief... om voluit te leven.
Bied weerstand... om in het licht te blijven.

Bid... om mens te blijven in een wankelende
wereld, waar angst knaagt, de aarde brandt.
Heb lief... teder je kwetsbaarheid dragend.
Liefde is een zaadje.
Heb vrouwen: God laat licht bloeien
in het diepe duister.
Bied weerstand... met mildheid,
trouw aan wat waar is en juist.
Niet door je vuisten te ballen,
maar door je hart open te houden, daar
waar angst de overhand neemt,
cynisme bevoert, vermoeidheid
het licht probeert te doven.

Bid... niet uit plichtsbef, maar om te
ademen met de Adem van het Leven.
Heb lief... niet om te bezitten,
maar om te bevruchten.
Bied weerstand... niet uit
hardvochtigheid, maar om jezelf te wortelen
in Christus, te midden van de storm.

Daarin ligt ons ware verzet:
een dagelijks pad, een "Ja"
trouw aan het Licht, aan het Onzichtbare,
aan de Aanwezigheid, trouw aan het Leven
dat ontluikt in het hart van de nacht.

En geloof,
tegen alle verwachtingen in,
dat elke stap van geloof
een nieuwe wereld baart.

Zusters Anne-Emmanuelle et Regina

Bidden, liefhebben, weerstand bieden –

ieder van ons probeert dit innerlijk werk aan te gaan. Het is nauw verweven met de rijkheid en kwetsbaarheid van ons gemeenschapsleven. Deze benadering inspireerde ook onze vormingsdagen in januari, met als onderwerp: *In het hart van het kruis, Liefde*. Aan de hand van kunst en teksten van Edith Stein, Johannes van het Kruis, Etty Hillesum en tot onze verrassing z. Marguerite van Grandchamp, bracht Audrey Barcelo Genevay ons oog in oog met het kruis zoals deze getuigen van hoop het beleefd hebben. Zo gingen we stap voor stap op weg. Een zuster zei hierover: *"Ik naderde het kruis voorzichtig, ik was er eerlijk gezegd een beetje bang voor."*

Kruis en lijden kunnen beangstigend zijn. Hoe kunnen we ze onder ogen zien zonder de hoop te verliezen? Schoonheid en kunst bieden ondersteuning. Een zuster verwoordde het zo: *"Het is ontzettend moeilijk om niets te kunnen doen als iemand lijdt. Toen ik naar Fra Angelico's schilderij van Christus in de tuin van Getsemane keek, stelde ik me voor dat Martha en Maria die nacht voor Jezus baden."*

Een ander voegde toe: *"Het licht valt niet door het raam, maar komt uit de donkere plek, waar Jezus in doodsangst is, in gebed. Ik vertrouw erop dat ik dit licht ontvang uit deze donkere plek in mij, waar Jezus, in doodsangst, tot de Vader bidt."*

Ook dit jaar is er zoveel lijden dat ons confronteert met de kruizen van de wereld. In 1954 beschreef z. Marguerite haar ervaring in een sloppenwijk in Algerije: *"Leven te midden van deze misère, maakt elke minuut zwaar. Dat we er niet volledig in kunnen delen maakt het haast ondragelijker. Een gebroken hart, is dat wat van ons gevraagd wordt? Laten we voortdurend bidden dat de liefde van Christus ons gegeven wordt. Als ik me overweldigd voel door al dit lijden, ga ik naar ons kleine kapelletje, ga ik op de grond liggen,*

mijn armen uitgestrekt in de vorm van een kruis (er is net genoeg ruimte) en ik bid: 'In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest...' En als ik me weer wat rustiger voel zeg ik: 'Eer aan de Vader, de Zoon en de Heilige Geest...' Vervolgens sta ik op, gesterkt en in vrede keer ik naar hen terug."

Wat ieder mens aan persoonlijk lijden draagt, staat in nauw verband met wat de mensheid als geheel te lijden heeft. Een zuster formuleerde het zo: *"Deze sessie helpt me om liefdevol te kijken naar Christus, die in mij strijdt levert om de beker te drinken van het huidige lijden in de wereld. Collectief lijden is verbonden met ons persoonlijke lijden. Ik kan nu met liefde kijken naar schaduwkanten in mijzelf, waar Christus met de kruizen van vandaag te kampen heeft."*

Waarom is er zoveel lijden?! Iedereen slaakt die verzuchting wel eens. Audrey citeert z. Marguerite: *"Het antwoord op al ons 'Waarom?' is niet 'Daarom'. Het antwoord is: meer liefde."* Laat het los, verwacht geen uitleg of verklaring, maar wees bereid om lief te hebben en je te laten liefhebben.

Een zuster zei: *"Edith Stein nodigt me uit om, zoals zij schrijft, 'beproevingen en lijden in het leven (...) als een boodschap van het kruis' te beschouwen. Ik voel deze beproevingen, persoonlijk en collectief, door me heen gaan: ik wil ze erkennen, zonder ze te rechtvaardigen of er geforceerd betekenis aan te geven. Leren liefhebben betekent misschien ook wel accepteren dat lijden onvermijdelijk deel uitmaakt van ieder leven. Wanneer lijden me overkomt, zonder dat ik erom heb gevraagd, kan ik het dan aannemen om wat het in zich draagt aan kennis over mezelf en over Christus? Ediths visie op het kruis als constitutief voor het bestaan, troost me: het dragen van mijn kruis verankert me in het paasmysterie van Christus. Het wordt een doortocht die mijn gehavende leven, in gemeenschap met het zijne, naar de Verrijzenis leidt. Etty Hillesum, een tijdgenoot*

van Edith, schrijft: 'Door de dood binnen zijn leven op te nemen, verruimt en verrijkt men zijn leven. (...) Daar is opeens de dood, groot en eenvoudig en vanzelfsprekend en bijna geluidloos, in mijn leven gekomen. Hij heeft er nu een plaats en ik weet nu dat hij bij het leven hoort.' Net als Etty voel ik leven en dood in mij naast elkaar bestaan, het zijn onafscheidelijke tegenpolen. Lijden en vreugde, ontbering en vrede verweven zich en geven mijn bestaan intensiteit. Het accepteren van de dood opent me voor het leven."

In het boek *15 dagen bidden met Edith Stein* schrijft Michel Dupuis: "Het Kruis, al te vaak verdrongen of genegeerd, wacht op liefdevolle aandacht met hulp waarvan het nutteloze, schandalige, absurde lijden zich op mysterieuze wijze kan transformeren tot een beginpunt van liefde en verlossing. Het kruis heeft ons nodig, heeft werkelijk onze liefde nodig om haar rijkdom prijs te geven."

Een zuster sluit hierop aan: "Vóór deze sessie leek het kruis me ver weg. Nu besef ik me dat het kruis mij nodig heeft. Het is niet langer iets mysterieus of ver weg; het kruis is in mij. Zo kan ik worden als Jezus: zonder schuldgevoel of moralisme, maar heel concreet in mijn eigen leven en in het leven met anderen."

Ter afsluiting gaf Audrey ons de volgende woorden mee:

"Het Kruis is een mysterie om te overdenken. Het grote verhaal van de Passie gaat over ons allemaal; dit specifieke verhaal resoneert in het Universele.

Via het kruis opent de Mens-geworden-God een pad dat ons herenigt met de Goddelijke Bron. Daarin ligt onze redding. Maar het is niet zijn lijden dat ons redt, het is zijn liefde. Het is de liefde waar hij zelfs in lijden van getuigt.

Dit eens geopende pad blijft voor altijd begaanbaar; het vormt de sluitsteen van het mysterie van het bestaan. Deze doorgang hebben we, individueel of gezamenlijk, te leven.

In Gods onpeilbare wijsheid werd aan het Kruis verlossende kracht gegeven. Ook aan onze eigen kruis-eroaringen? Dat vraagt om een geloofsdaad, een sprong in het diepe. In de donkere paasnacht komen de Mirre-draagsters aangelopen, dragers van een uit de diepte opwellende en doordringende vreugde die op mysterieuze wijze het kruis van de mensheid omarmt met haar Liefde.

In het hart van de donkere nacht van Afwezigheid schijnt de heldere vlam van liefde, de Aanwezigheid van de Levende op Paasmorgen."

Bidden, liefhebben, weerstand bieden... de kern van ons leven. Een aantal voorbeelden van wat ons het afgelopen jaar gemarkeerd heeft:

Tijdens de gemeenschapsretraite vlak voor Pinksteren herinnerde Dom Jean-Pierre Longeat ons eraan dat we ons lichaam kunnen beschouwen als een ruimte om God te ontmoeten. Tegenover het kwaad dat de wereld in zijn greep houdt openen zich wegen van verbondenheid door steeds weer terug te keren naar die diepe laag: we komen uit dezelfde Bron, en toch is ieder mens zo uniek en zo verschillend! Laten we deze verschillen erkennen en liefhebben, zo groeien we in relaties! Gemeenschapsleven biedt hiervoor oneindig veel mogelijkheden en maakt ons ervaringsrijk: diversiteit in generaties, culturen, kerken en manieren van leven in de wereld en in ieders binnenwereld...

Misbruik in de kerk, de maatschappij en in gezinnen is een kruis dat allereerst door slachtoffers gedragen wordt. Tijdens een gesprek met Margarita Fugger-Heesen en het bekijken van haar film-documentaire *Dignity* kregen we een glimp te zien van een pad naar herstel door middel van dans. We zijn ons ervan bewust dat geen enkele gemeenschap immuun is voor moeilijkheden of disfunctioneren.

Daarom nam een groep zusters deel aan een sessie over (machts)misbruik en trauma, onder leiding van victimologe Isabelle Chartier-Siben. Het helpt ons om kritisch te kijken naar onze structuren, houdingen en woorden. We zullen doorgaan op deze ingeslagen weg.

Van begin af aan is onze oecumenische roeping een geloofsavontuur geweest, een zoektocht naar de betekenis van Gods liefde. Uitwisselingen met andere gemeenschappen bieden ons de kans om onze roeping concreet te maken door vriendschapsbanden te smeden en elkaar te ondersteunen. Tegelijkertijd geeft het ons waardevolle inzichten in wat het vandaag de dag betekent om zuster van Grandchamp te zijn! Ook dit jaar hielpen vele ontmoetingen ons weer op deze verdiepingstocht:

In het kader van de Week van gebed voor eenheid leefde z. Svenja mee met z. Pascale en de karmelietessen van Sint-Jozef in Sainte-Mère-Église, Normandië: dagelijkse gebeden in de *Grange de la Paix* en vele bijeenkomsten. In diezelfde week woonden zusters Mechthild, Birgit en Martina Anna de oecumenische vespers in Einsiedeln bij. Een paar weken later vertelden z. Anne-Emmanuelle en een paar andere zusters over hun gemeenschapservaringen aan de staf van de Wereldraad van Kerken en haar secretaris-generaal, prof. dr. Jerry Pillay. Later in het jaar kwamen de studenten van Oecumenisch Instituut in Bossey op bezoek om meer over ons leven te leren.

Op het feest van Sint-Benedictus in juli waren we bij de inzegening van Moeder Marie-Agnès als nieuwe abdis van La Maigrange in Fribourg. Verderop in de zomer nam z. Embla deel aan de oecumenische conferentie van religieuzen (CIR) in Tymawr (Wales). Een dertigtal zusters en broeders uit verschillende tradities ontmoetten elkaar in een anglicaanse gemeenschap van de

Society of the Sacred Cross die zich sterk inzet voor het milieu.

In de herfst bezochten we de 'Dag van het religieuze leven' in Fribourg. Daarnaast hadden we de gelegenheid om de onlangs gerenoveerde Abdijkerk in Hauterive te bewonderen. Mooi om met broeders en zusters uit verschillende kloosters samen te komen op die eeuwenoude gebedsplaats.

Net als veel anderen kijken we met dankbaarheid terug op het leven en het pontificaat van paus Franciscus. De inaugurele woorden van paus Leo XIV zijn bemoedigend: "*Het is een van mijn prioriteiten om te streven naar het herstel van volledige en zichtbare eenheid onder allen die hetzelfde geloof in God de Vader, de Zoon en de Heilige Geest belijden.*"

*

Iedereen die online met ons meebidt zal het nieuwe geluidssysteem in de Arche kunnen waarderen. Zo ook onze zusters die niet meer in Grandchamp wonen, waaronder z. Maria die nu in hetzelfde verpleeghuis woont als z. Hélène.

Ook de natuur verandert: onder het gewicht van sneeuw brak een enorme tak van de dennenboom op het plein ...en aan de monding van de Areuse is in het kader van natuurherstel een eilandje voor vogels gecreëerd ...illustratie van hoe mooi en hoe kwetsbaar het leven is.

In Grandchamp ondersteunen vrijwilligers ons dagelijks. Daarnaast stellen ook regelmatige donaties ons in staat om een gastvrije plek te blijven voor ieder die op zoek is naar innerlijke ruimte, een plek om het mysterie van het Leven te (her)ontdekken. We zijn ontzettend dankbaar voor alle hulp.

Blij waren we dat Miassa drie maanden bij ons verbleef; een lange vriendschap verbindt ons met haar en met Algerije. Professor Dan Jaffé kwam uit Israël om ons een lezing te geven over de Joodse visies op Jezus.

"Wat is hoop? Het is wachten-op-geluk." Dit was één van de vele mooie zinnen uit een voorstelling die we zagen in de Arche. Z. Gabriëlle presenteerde daarin, samen met haar medebewoners in het koor van de Foyer Handicap, een heleboel liedjes. Een stralend moment vol plezier!

Na jaren van forse renovaties in de Sonnenhof beleeft de **Weggemeinschaft** een stabielere periode waarin het gemeenschapsleven zich versterkt. Het leven met z'n zessen, drie zusters en drie weggenoten, brengt blijdschap, energie en balans tussen bidden, werken en de gastontvangst. Twee van hen gingen samen met z. Gesine naar de Kirchentag in Hannover, dagen vol inspirerende uitwisselingen.

*

In november vertrok z. Lauranne, net als de trekvogels, naar Benin om een retraite te leiden voor de Derde Orde van de Eenheid. Z. Anne-Emmanuelle reisde naar Nederland om z. Janny te bezoeken, evenals z. Christianne en Maria de Groot. Het was fijn dat zij twee een lange zomer in Grandchamp konden doorbrengen. Ze schreven de volgende tekst, recht uit hun poëtische schrijvershart, over de vreugde die in Jezus' leven geopenbaard wordt:

Vreugde parfumeert de tijd

Deze overdenking gaat van vreugde naar vreugde. Eerst is er de reis van de drie koningen naar Bethlehem met hun geschenken. Later is er de kruisdood van het Kind, die in vreugde verandert. De ondergrond van het verhaal is wel donker en vol gevaar. Er zijn vijanden en tegenstanders, er is dreiging en pijn.

Laten we de geschenken van de drie koningen in handen nemen. Goud verwijst naar het koningschap van de Eeuwige. Een herschappen wereld dient zich aan, een stralende mensheid. Er is alleen maar liefde en vrede. Onvoorstelbaar voor ons die hier en nu leven, maar waarachtig in de verbeeldingskracht van

de Moedergeest. Wierook bevestigt de blauwe triomf van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Goddelijkheid verspreidt haar geuren tot in onze lichamelijkheid, hoe hulpeloos ook.

Mirre wijst op de dood van het Kind, maar profeteert ook de volkomen genezing van hem en ons allen.

Goud, wierook, mirre: koning, priester, profeet. Het Kind wordt gezien door de Wijzen in heel zijn mysterieuze identiteit. De leidende ster is een ster van vreugde.

Jezus wordt geboren in een volk dat de vreugde kent en omarmt. Simchat Tora, Vreugde van Tora, het is de ademhaling van het joodse volk. Jezus ademt Tora, doet Tora, spreekt Tora, rust in Tora die psalmen zingt. Leve de waaier van vreugde!

*Als je door de wereld gaat
met een visioen voor ogen
word je vaak teleurgesteld,
voel je je bedrogen.*

*Wat je ook ten goede doet,
steeds weer wint het kwaad.
Doorgaan vraagt een grote moed
voor wie door de wereld gaat.*

Laten we de moed niet verliezen. Luister naar wat Jezus zegt in Johannes 14:28: 'Je hebt gehoord wat ik zei: niet alleen dat ik heenga, maar ook dat ik bij jullie terugkom.

Als jullie mij liefhadden, zou het jullie met vreugde vervullen dat ik heenga naar de Vader, want de Vader is groter dan ik.'

Jezus zegt vanuit zijn intimiteit met God: Vader. Het is één van de veranderende Godsnamen die wij mogen koesteren, als stond er *Moeder, Huisgenoot, Nabije of Schepper*. O onuitsprekelijke Naam.

In vrouwelijke beeldspraak beschrijft Jezus de vreugde van het weerzien na het afscheid, Joh. 16:20-23. 'Ik zal jullie weerzien en jullie hart zal vol vreugde zijn, een vreugde die niemand je ooit kan ontnemen.' – Vreugde, alsof er een kind geboren is.

Drie koningen uit de volkeren gingen op

weg omdat er een kind was geboren. Hemels licht leidt hen. Zij namen hun vreugde mee in geschenken: goud, wierook en mirre.

En zie: het Kind schonk als volwassen mens deze gaven aan de wereld: het goud van het goddelijke koningschap. Sla je ogen op in vertrouwen en zie het. De wierook van het geurende priesterschap. Oefen je reuk, heb vertrouwen. De mirre van de tijdelijke dood, die het afscheid verandert in vreugde. Laten wij deze geschenken van hem aannemen, ze bewonderen en beamen en doen zoals hij, opdat wij koninklijke mensen worden.

Gedenk met ons wat Rabbi Nachman heeft gezegd: 'Vreugde is een gebod.'

Maria de Groot en s. Christianne

Moge de liefde van Christus ons deze Kerst aansporen op de weg van de Wijzen: met als gaven het goud van onze menselijkheid, de wierook van ons gebed en de mirre van onze levensweg gemarkeerd door het kruis.

Bidden, liefhebben, en weerstand bieden! Laten we proberen met heldere blik de kruizen te erkennen die op veel plaatsten de vrede belemmeren. En dat onze luciditeit de hoop niet dooft, maar juist versterkt. Mogen we op die manier nieuw leven voortbrengen, in ons en om ons heen.

In vrede en verbondenheid voor 2026,

de zusters van Grandchamp

Grandchamp 4, CH - 2015 Areuse

www.grandchamp.org: programma 2026 en leesrooster
www.facebook.com/communautedegrandchamp

IBAN: CH36 0900 0000 2000 2358 6, BIC: POFICHBEXXX, PostFinance, 3030 Bern
Rekeninghouder: Fondation des retraites spirituelles de la Communauté de Grandchamp
of www.grandchamp.org: Ons ondersteunen

Stichting Vrienden van Grandchamp: www.vriendenvangrandchamp.nl

Wilt u de Nieuwsbrief van Grandchamp niet meer ontvangen, dan kunt u dit te allen tijde melden aan:
webmaster@grandchamp.org of per brief.